

Arrest

nr. 203 754 van 11 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. Poppe
Heistraat 113
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 mei 2018 en van het inreisverbod van 8 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van Mr. F. STOUTHUYSEN, die *loco* Mr. J. POPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna verkort de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: R.

voornaam: Y.

geboortedatum: [...]1992

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene zou zeker sinds begin 2017 in België vertoeven. Hij heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente van verblijf zoals artikel 5 van de wet van 15/12/1980 het voorschrijft. Hij kan echter niet aantonen dat hij hier minder dan 3 dagen aanwezig zou zijn. Het afleggen van bedenkelijke verklaringen en het zich niet aanmelden bij de gemeente van verblijf duiden op een onwil om mee te werken met de autoriteiten

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24/01/2017. Hij gaf geen gevolg aan dit bevel.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten,

niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Op 11/03/2017 deed betrokkene te Hamme een aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. (geboren op 16/01/1979 te Aarschot). Op 16/05/2017 weigerde de gemeente Hamme dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14/05/2017 dat had vastgesteld dat betrokkene een huwelijk trachtte

te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 21.09.2017 deed betrokkene een nieuwe aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. Op 27.11.2017 weigerde de gemeente Hamme ook dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14.05.2017, gezien er geen nieuwe elementen werden voorgelegd. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Hamme zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst aan te gaan om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het laten registreren van een huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 07/05/2018 dat hij hier in België is om zich te vestigen en om te trouwen. Hij verklaart dat hij inderdaad een relatie heeft met mevrouw V. die momenteel een alleenstaande moeder is. Ze hebben samen geen kinderen. We zagen al dat de aard van deze relatie in vraag werd gesteld door zowel het parket als de stad Hamme.

Bovendien staat het mevrouw V. Vrij om betrokkene te gaan vervoegen in Marokko om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Aangezien betrokken geen verblijfsprocedures heeft opgestart, gaat het hier om een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing tot verwijdering is er dus geen inmenging in het familiale of privéleven van betrokkene van overheidswege. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de schijnhuwelijken weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Deze beslissing betekent aldus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 07/05/2018 aan de politie dat hij niet lijdt aan een ziekte. Bij terugkeer naar Marokko is er dus geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische element van deze bepaling betreft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de

door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene zou zeker sinds begin 2017 in België vertoeven. Hij heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente van verblijf

zoals artikel 5 van de wet van 15/12/1980 het voorschrijft. Hij kan echter niet aantonen dat hij hier minder dan 3 dagen

aanwezig zou zijn. Het afleggen van bedenkelijke verklaringen en het zich niet aanmelden bij de gemeente van verblijf duiden

op een onwil om mee te werken met de autoriteiten

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24/01/2017. Hij gaf geen gevolg aan dit bevel. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Op 11/03/2017 deed betrokkene te Hamme een aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. (geboren op [...]1979 te Aarschot). Op 16/05/2017 weigerde de gemeente Hamme dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14/05/2017 dat had vastgesteld dat betrokkene een huwelijk trachtte te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 21.09.2017 deed betrokkene een nieuwe aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. Op 27.11.2017 weigerde de gemeente Hamme ook dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14.05.2017, gezien er geen nieuwe elementen werden voorgelegd. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Hamme zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst aan te gaan om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het laten registreren van een huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 07/05/2018 dat hij hier in België is om zich te vestigen en om te trouwen. Hij verklaart dat hij inderdaad een relatie heeft met mevrouw V. die momenteel een alleenstaande moeder is. Ze hebben samen geen kinderen. We zagen al dat de aard van deze relatie in vraag werd gesteld door zowel het parket als de stad Hamme.

Bovendien staat het mevrouw V. Vrij om betrokkene te gaan vervoegen in Marokko om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Aangezien betrokken geen verblijfsprocedures heeft opgestart, gaat het hier om een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing tot verwijdering is er dus geen inmenging in het familiale of privéleven van betrokkene van overheidswege. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de schijnhuwelijken weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Deze beslissing betekent aldus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 07/05/2018 aan de politie dat hij niet lijdt aan een ziekte. Bij terugkeer naar Marokko is er dus geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische element van deze bepaling betreft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: [...]

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 8 mei 2018 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : R.

voornaam : Y.

geboortedatum : [...]1992

geboorteplaats : Z.

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene zou zeker sinds begin 2017 in België vertoeven. Hij heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente van verblijf zoals artikel 5 van de wet van 15/12/1980 het voorschrijft. Hij kan echter niet aantonen dat hij hier minder dan 3 dagen aanwezig zou zijn. Het afleggen van bedenkelijke verklaringen en het zich niet aanmelden bij de gemeente van verblijf duiden op een onwil om mee te werken met de autoriteiten

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24/01/2017. Hij gaf geen gevolg aan dit bevel.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Op 11/03/2017 deed betrokkene te Hamme een aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. (geboren op [...]1979 te Aarschot). Op 16/05/2017 weigerde de gemeente Hamme dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14/05/2017 dat had vastgesteld dat betrokkene een huwelijk trachtte te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 21.09.2017 deed betrokkene een nieuwe aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. Op 27.11.2017 weigerde de gemeente Hamme ook dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14.05.2017, gezien er geen nieuwe elementen werden voorgelegd. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Hamme zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst aan te gaan om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het laten registreren van een huwelijk.

Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 07/05/2018 dat hij hier in België is om zich te vestigen en om te trouwen. Hij verklaart dat hij inderdaad een relatie heeft met mevrouw V. die momenteel een alleenstaande moeder is. Ze hebben samen geen kinderen. We zagen al dat de aard van deze relatie in vraag werd gesteld door zowel het parket als de stad Hamme. Bovendien staat het mevrouw V. Vrij om betrokkene te gaan vervoegen in Marokko om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Aangezien betrokken geen verblijfsprocedures heeft opgestart, gaat het hier om een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing tot verwijdering is er dus geen inmenging in het familiale of privéleven van betrokkene van overheidswege. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de schijnhuwelijken weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Deze beslissing betekent aldus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. Wat betreft de eerste bestreden beslissing

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Het uiterst dringende karakter van de vordering wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.3. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod.

Verzoeker wijst aangaande het uiterst dringend karakter op de wijze waarop hij door de gewapende politie thuis werd opgepakt om te worden overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Hij acht deze handelswijze niet normaal en traumatiserend nu hij meent dat de normale gang van zaken de betekening van een bevel zou geweest zijn zonder vasthouding en geen “bruusk” bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Hij acht dit “de omgekeerde wereld”. Verder stelt verzoeker dat nu het gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op terugleiding zal een gewone schorsingsprocedure niet kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel heeft plaatsgevonden.

Vooreerst merkt de Raad op dat de handelswijze waarop verzoeker door de verwerende partij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissingen, geen directe invloed heeft op het hoogdringend karakter van de behandeling van het beroep.

Verzoeker toont verder niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren, wat betreft het inreisverbod. De uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid, volstaan niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. Vooreerst lijkt het dat verzoeker het uiterst dringend karakter enkel uiteenzet wat betreft de eerste bestreden beslissing,

m.n. de bijlage 13*septies*. Dit wordt echter niet betwist (zie *supra*). Evenwel kan dezelfde redenering niet gevolgd worden voor het inreisverbod.

Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de mate waarin dit betrekking heeft op het inreisverbod, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het PR RvV gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

De Raad onderzoekt bijgevolg de middelen enkel wat betreft de eerste bestreden beslissing.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat er geen rekening is gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven. Hij stipt aan dat hij in 2016 naar België is gekomen en sedertdien ononderbroken bij zijn partner verblijft op hetzelfde adres in België. Verzoeker werd op dat adres door twee politiemannen “gearresteerd” en meent dat hij hiermee werd behandeld als een gijzelnemer of een ondergedoken dader van zware criminele feiten terwijl hij nooit eerder de binnenzijde van een verhoorkamer of die van een gevangenis heeft gezien.

Verzoeker vervolgt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een zorgvuldigheidsplicht impliceert, met name een individueel onderzoek waaruit blijkt dat is rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. Dit onderzoek zou er *in casu* duidelijk niet zijn geweest.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat er thans geen zorgvuldig en individueel onderzoek zou gebeurd zijn naar de drie elementen, die corresponderen met hogere rechtsnormen, die zijn vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker door politiemannen administratiefrechtelijk werd aangehouden, heeft geen weerslag op de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker reeds eerder een “gewoon” bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan hij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven, zodat het niet ongebruikelijk is dat de gemachtigde vervolgens overgaat tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Omdat reeds eerder geen vrijwillig gevolg is gegeven aan een bevel, is het niet kennelijk onredelijk dat hij nu vaststelt dat verzoeker waarschijnlijk de administratieve beslissing niet (vrijwillig) zal opvolgen. Dit neemt niet weg dat de gemachtigde bij het nemen van elke verwijderingsmaatregel ertoe gehouden is het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Dit is *in casu* ook gebeurd. In de beslissing wordt op uitgebreide wijze ingegaan op het in zijn gehoor aangehaalde gezinsleven door verzoeker met zijn partner Mw. L. V. De gemachtigde verwijst naar de

huwelijksplannen van verzoeker met Mw. L.V., waarbij er wordt aangestipt dat er twee maal werd geweigerd over te gaan tot de registratie van het huwelijk wegens negatief advies van het parket. Tegelijk wijst de gemachtigde op het feit dat het thans gaat om een eerste toelating. Verder gaat de gemachtigde over tot een afweging tussen het belang van de overheid in haar strijd tegen schijnhuwelijken en het belang van verzoeker om zijn gezins- en privéleven in illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Hij is van oordeel dat het belang van de overheid primeert nu het Mw. V. vrij staat verzoeker te vervoegen in Marokko om daar het gezinsleven verder te zetten. Wat betreft het belang van het kind stelt de gemachtigde vast dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en ook wat betreft de gezondheidstoestand heeft de gemachtigde gemotiveerd dat verzoeker heeft verklaard niet te lijden aan een ziekte. Verzoeker betwist dit niet.

Bijgevolg kan niet ernstig worden voorgehouden dat er geen individueel en zorgvuldig onderzoek is gebeurd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde wereldvreemd is en de beslissing strijdig met de voormelde hogere rechtsnorm. Verzoeker zou zo goed als volledig geïntegreerd zijn in ons land, geen banden hebben met familie in Marokko en daar nergens terecht kunnen. Hij zou ook grote schrik hebben om terug te keren naar Marokko. Verzoeker doet verder een theoretische uiteenzetting over de inhoud en het vereiste onderzoek dat artikel 8 van het EVRM impliceert. Hij is van oordeel dat geen zorgvuldig onderzoek in het licht van deze bepaling is gebeurd. Verzoeker wijst er immers op dat zijn partner hem in geen geval naar Marokko kan achterna reizen omdat zij hier voltijds tewerkgesteld zou zijn en een veertienjarig kind heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in eerste instantie het gezinsleven niet aanvaardt maar in tweede instantie toch overgaat tot een belangenafweging.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating, nu verzoeker illegaal in het land verblijft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt volgende afweging gemaakt:

“Op 11/03/2017 deed betrokkene te Hamme een aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. (geboren op 16/01/1979 te Aarschot). Op 16/05/2017 weigerde de gemeente Hamme dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14/05/2017 dat had vastgesteld dat betrokkene een huwelijk trachtte te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 21.09.2017 deed betrokkene een nieuwe aangifte van een voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw L. V. Op 27.11.2017 weigerde de gemeente Hamme ook dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Gent van 14.05.2017, gezien er geen nieuwe elementen werden voorgelegd. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Hamme zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst aan te gaan om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het laten registreren van een huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 07/05/2018 dat hij hier in België is om zich te vestigen en om te trouwen. Hij verklaart dat hij inderdaad een relatie heeft met mevrouw V. die momenteel een alleenstaande moeder is. Ze hebben samen geen kinderen. We zagen al dat de aard van deze relatie in vraag werd gesteld door zowel het parket als de stad Hamme.

Bovendien staat het mevrouw V. Vrij om betrokkene te gaan vervoegen in Marokko om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan

steeds de opheffing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

Aangezien betrokken geen verblijfsprocedures heeft opgestart, gaat het hier om een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing tot verwijdering is er dus geen inmenging in het familiale of privéleven van betrokkene van overheidswege. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de schijnhuwelijken weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé en familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Deze beslissing betekent aldus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM."

Uit deze belangenafweging blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het voorgenomen huwelijk van verzoeker doch vaststelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het parket tot twee maal toe heeft geweigerd het huwelijk te voltrekken omdat er andere doeleinden zouden zijn dan een ware intentie om een amoureuze relatie te bestendigen. Dit vindt steun in de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift heeft gevoegd. Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 27 december 2017 blijkt dat het advies van de procureur negatief was omdat volgens hem de volgende elementen wezen op intenties die er niet zijn op gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen: het feit dat Mw. V. 13 jaar ouder is dan verzoeker, dat verschillende pogingen om tot woonstonderzoek over te gaan vruchteloos waren omdat niemand de deur open deed en uit een verklaring van Mw. V. zowel bij een woonstcontrole als bij een verhoor waarin ze aangaf niet in het huwelijk te willen treden met verzoeker. Uit de gevoegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker hiertegen in beroep ging bij de rechtbank van eerste aanleg, afdeling Dendermonde, sectie familierechtbank. Echter, deze procedure werkt niet schorsend ten aanzien van de thans bestreden beslissingen. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, kan de Raad niet volgen dat het louter instellen van een beroepsprocedure het bewijs zou zijn van de goede intenties. Hoe dan ook is de Raad niet bevoegd om zich uit te spreken over de intenties van verzoeker en Mw. V. om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, deze bevoegdheid komt uitsluitend toe aan de familierechtbank. De Raad kan wel vaststellen dat de twijfels die de gemachtigde uit steun vinden in de stukken gevoegd door verzoeker en in het administratief dossier. Ter zitting verklaart Mw. V. dat het oordeel over het schijnhuwelijk aan haar te wijten is, omdat zij erkent ooit te hebben verklaard dat ze niet met verzoeker wenste te huwen. Ze licht echter toe dat zij en haar kind onder toezicht staan van jeugdzorg, de zorg voor haar kind is toevertrouwd aan haar ouders en zij haar kind in het weekend onder haar hoede heeft. Mw. V. verklaart dat haar kind normaal weer (volledig) kan worden toegewezen aan haar toezicht, indien de jeugdrechter daarmee instemt. Ze verklaart haar kind niet te willen verliezen. Omdat men haar zou gezegd hebben dat een relatie met een illegaal zal verhinderen haar kind terug onder haar hoede te krijgen, heeft zij verklaard niet met verzoeker te willen huwen. Ze stelt niet de kans gekregen te hebben die verklaring recht te zetten omdat naar aanleiding van de tweede huwelijksaangifte geen tweede onderzoek is gebeurd. De Raad herhaalt dat hij geen bevoegdheid heeft om zich over de intenties van verzoeker en Mw. V. uit te spreken. Het zal aan de familierechtbank toekomen hierover uitspraak te doen. Bijkomend moet de Raad vaststellen dat dit betoog niet is aangehaald in het verzoekschrift en ook niet op enige wijze met een begin van bewijs is gestaafd.

Verder wijst de gemachtigde er terecht op dat de intentie om te huwen geen recht geeft op verblijf. Verzoeker betwist niet dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn maar wijst er in het verzoekschrift wel op dat hij een goede band heeft met de zoon van verzoekster. Hij wijst er ter zitting op dat geen rekening is gehouden met deze band met het kind van verzoekster. De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoeker in zijn gehoor van 7 mei 2018 enkel gewezen heeft op zijn relatie met zijn partner waarmee hij wenst te huwen. Hij maakt wel melding van het feit dat zijn partner alleenstaande moeder is maar heeft niets gezegd over zijn band met haar kind. Ook ter zitting verklaart Mw. V. dat de band goed is tussen haar zoon en verzoeker, maar de Raad moet uitgaan van de elementen die voorlagen aan de gemachtigde op het moment van de beslissing.

Waar verzoeker erop wijst dat de gemachtigde wereldvreemd is door te zeggen dat Mw. V. verzoeker naar Marokko zou kunnen vergezellen omwille van haar voltijdse job hier, meent de Raad dat de gemachtigde er terecht op wijst dat het thans gaat om een eerste toelating tot verblijf waarbij de vraag moet worden gesteld of er werkelijk een positieve verplichting bestaat voor de gemachtigde om verzoeker in illegaal verblijf te dogen. Zoals *supra* uiteengezet mag de gemachtigde daarbij rekening houden met het feit dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Tegelijk kan conform de rechtspraak van het EHRM inderdaad de vraag worden gesteld of er werkelijk onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt

uitgebouwd of verdergezet. Verzoeker maakt gewag van een voltijdse tewerkstelling van Mw. V. in België doch toont dit niet aan met een begin van bewijs. Uit het stuk gevoegd door verzoeker zelf aangaande de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 27 december 2017 blijkt wel dat zij alleenstaande moeder is. Zelfs indien moet aangenomen worden dat Mw. V. inderdaad te werk gesteld is in België, dan nog is niet aangetoond dat er geen mogelijkheid bestaat dat Mw. V. werk kan vinden in Marokko. Mw. V. wijst ter zitting opnieuw op haar zeer specifieke situatie, met name dat zij en haar kind onder toezicht staan van jeugdzorg, de zorg voor haar kind is toevertrouwd aan haar ouders, zij haar kind in het weekend onder haar hoede heeft en mits goedkeuring van de jeugdrechter haar kind normaal weer (volledig) onder haar hoede zou kunnen komen. De Raad kan enkel vaststellen dat deze redenen, indien gestaafd met enig begin van bewijs *prima facie* een valabel argument had kunnen zijn voor de onmogelijkheid voor Mw. V. om verzoeker te vergezellen naar Marokko. Dit is echter op geen enkele wijze toegelicht in het verzoekschrift, noch werd enig stuk omtrent de specifieke situatie van Mw. V. werd gevoegd aan het verzoekschrift zodat thans enkel verklaringen voorliggen.

Blijkens het verzoekschrift zal de zaak voor de familierechtbank gepleit worden in september 2018. Eens er uitsluitel bestaat over de uitkomst van dit beroep en indien de rechtbank van oordeel is dat er geen sprake is van intenties in hoofde van verzoeker of Mw. V. die er uitsluitend op gericht zijn een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor verzoeker, kan hij alsnog een opheffing vragen van het opgelegde inreisverbod en een procedure gezinshereniging starten volgens de geijkte procedure, met name door een visum te vragen met het oog op gezinshereniging. Verweerder kan in dit pleidooi gevolgd worden.

In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat verzoeker schrik heeft terug te gaan naar Marokko. Er wordt op gewezen dat hij daar geen familie meer heeft, hij zou nergens naartoe kunnen dan bij zijn huidige partner. Tegelijk verklaart de raadsman ter zitting de term "schrik" hebben, door erop te wijzen dat hij juist vreest voor de reactie van de familie voor een relatie tussen hem en een vrouw die meer dan 10 jaar ouder is. Deze verklaringen zijn dan ook tegenstrijdig nu er bijgevolg dus toch nog familie in Marokko zou zijn. Bijkomend blijkt uit de uiteenzetting van de feiten dat verzoeker na zijn verblijf in Roemenië als student eerst zou teruggekeerd zijn naar Marokko alvorens hij kennis heeft gemaakt met Mw. V. via sociale media. Bijgevolg moet hij toch enige mogelijkheid om te verblijven in Marokko gehad hebben.

Gezien de elementen die voorlagen op het ogenblik van de beslissing en het gebrek aan stukken die het pleidooi ter zitting kunnen staven, wordt *prima facie* in deze fase van het geding geen schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ook niet ernstig.

Ter zitting haalt de raadsman nog een bijkomend middel aan, met name de onwettigheid van het motief dat er een risico bestaat op onderduiken. Dit vindt evenwel *prima facie* geen steun in het verzoekschrift in de uiteenzetting van de twee middelen. Het feit dat verzoeker hier op alludeert in zijn uiteenzetting bij het moeilijk te herstellen nadeel doet geen afbreuk aan het feit dat dit niet onder de middelen wordt uiteengezet.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ook af te wijzen voor de tweede bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. MAES